

DODATNO POJAŠNJENJE POVREDA

1. Cijeli članak 62 Ustavnog zakona o Ustavnom sudu RH (N.N.99/99, 29/02, 49/02) glasi: (1) Svatko može podnijeti Ustavnom sudu ustavnu tužbu ako smatra da mu je pojedinačnim aktom tijela državne vlasti, tijela jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave ili pravne osobe s javnim ovlastima, kojim je odlučeno o njegovim pravima i obvezama ili o sumnji ili optužbi zbog kažnjivog djela, povrijeđeno ljudsko pravo ili temeljna sloboda zajamčena Ustavom, odnosno Ustavom zajamčeno pravo na lokalnu i područnu (regionalnu) samoupravu (u daljnjem tekstu: ustavno pravo).

(2) Ako je zbog povrede ustavnih prava dopušten drugi pravni put, ustavna tužba može se podnijeti tek nakon što je taj pravni put iscrpljen.

(3) U stvarima u kojima je dopušten upravni spor, odnosno revizija u parničnom ili izvanparničnom postupku, pravni put je iscrpljen nakon što je odlučeno i o tim pravnim sredstvima.

2. U Republici Hrvatskoj su godinama, sve do izmjena i dopuna Zakona o parničnom postupku dana 19.7.2022., kada je stupio na snagu Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku (N.N. 80/2022), postojale tzv. redovna te tzv. izvanredna revizija (kao izvanredni pravni lijek protiv pravomoćnih sudskih odluka).

Redovna je, ukratko, bila dozvoljena u predmetima iznad propisane vrijednost predmeta spora; u određenoj vrsti radnih sporova; te u slučaju kada je drugostupanjski sud preinačio prvostupanjsku presudu i sl. – i te su se pretpostavke mijenjale u prethodnim godinama). Izvanredna revizija bila je dozvoljena u slučajevima u kojima se revizija nije mogla podnijeti zbog navedenih razloga, ali je odluka u sporu ovisila, ukratko, o rješenju nekog materijalnopravnog ili postupopravnog pitanja važnog za osiguranje jedinstvene primjene zakona i ravnopravnosti građana. Od kada je uvedena izvanredna revizija t.j. od 2008.g., pa do 2019. međutim, nije postojala obveza prethodno se obratiti Vrhovnom sud RH radi prijedloga za dopuštenje iste.

Potom je, 2019.g. stupio na snagu Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku (N.N. 70/19) kojim su izmijenjene odredbe o reviziji (čl. 382 - 420) Zakona o parničnom postupku, na način da je u zakon uveden institut prijedloga za dopuštenje revizije - kojim se od Vrhovnog suda traži da podnošenje revizije uopće dozvoli (čl. 382), s time da je iznimno (čl. 382 a) revizija kao tzv. redovna, bila po zakonu dopuštena u određenim, taksativno navedenim vrstama sporova (*određeni radni sporovi; o utvrđivanju majčinstva i očinstva itd.*).

Propisano je (čl.385) da se prijedlog za dopuštenje revizije može podnijeti, ukratko, zbog pravnog pitanja koje je važno za odluku u sporu i za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni ili za razvoj prava kroz sudsku praksu; uz određene i daljnje pretpostavke.

I dalje se radi o tzv. izvanrednoj reviziji, ali je propisano da je Vrhovni sud prvo treba dopustiti, da bi ista bila podnesena.

Konačno, dana 19.7.2022. stupio je na snagu Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku (N.N. 80/2022) nakon kojeg je za svaku reviziju potrebno dopuštenje Vrhovnog suda. Pretpostavke su one koje su do tada bile za izvanrednu reviziju, a člankom 62, izmijenjen je i članak 385a Zakona o parničnom postupku na način da je, između ostalog, stavkom 2, propisano:

“Vrhovni sud Republike Hrvatske dopustit će reviziju i ako stranka učini vjerojatnim da joj je u prvostupanjskom i drugostupanjskom postupku zbog osobito teških povreda odredaba parničnog postupka ili pogrešne primjene materijalnog prava povrijeđeno kakvo temeljno ljudsko pravo zajamčeno Ustavom Republike Hrvatske i Europskom konvencijom za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda i da se stranka na te povrede, ako je to bilo moguće, već pozivala u nižestupanjskom postupku.”

Tim izmjenama je po prvi puta uvedena u pravnom sustavu RH mogućnost da Vrhovni sud ocjenjuje određene ustavne i konvencijske povrede počinjene na štetu stranke u parničnom postupku. Ali samo u slučaju da Vrhovni sud dopusti reviziju.

Prijelaznim i završnim odredbama tog zakona propisano je da će se odredbe o reviziji primjenjivati i na sve postupke u tijeku u kojima do stupanja na snagu tog zakona nije donesena drugostupanjska presuda (a takav je slučaj bio i u predmetu podnositelja).

Do uvođenja tzv. izvanredne revizije u pravni sustav RH, ukoliko nisu postojale pretpostavke za podnošenje redovne revizije nije postojala obveza pa ni mogućnost stranke prije podnošenja ustavne tužbe podnositi reviziju Vrhovnom sudu RH. Rok za podnošenje Ustavne tužbe u tim slučajevima počinjao je teći od primitka drugostupanjske odluke u predmetu (*kojom bi prvostupanjska odluka postala pravomoćna*).

Od uvođenja instituta tzv. izvanredne revizije (2008.g.) pa do uvođenja instituta prijedloga za dopuštenje revizije (2019. g.) vrijedilo je također gore navedeno. Nije postojala obveza stranke prije podnošenja Ustavne tužbe podnositi (izvanrednu) reviziju Vrhovnom sudu RH, u predmetima u kojima nisu postojale pretpostavke za podnošenje redovne revizije. Ista je bila fakultativna, ali ako je i bila podnesena, rok za podnošenje ustavne tužbe počinjao je teći od primitka drugostupanjske odluke u predmetu (*kojom bi prvostupanjska odluka postala pravomoćna*). Ukoliko bi stranke podnosile izvanrednu reviziju, a smatrale i da su na njihovu štetu sudovi počinili ustavne i konvencijske povrede, podnosile su istovremeno (t.j. u istom roku od 30 dana) i ustavnu tužbu, kako ne bi propustile rok za istu. Ustavni sud bi zastao s predmetom i nastavljao ga po obavijesti o rješenju revizije.

Od uvođenja instituta prijedloga za dopuštenje revizije (2019. g.) pa do izmjena i dopuna Zakona o parničnom postupku 2022. (N.N.80/22) kojim je u pravnom sustavu RH uvedena mogućnost da i Vrhovni sud ocjenjuje određene ustavne i konvencijske povrede, stranke koje bi podnosile prijedlog za dopuštenjem revizije, a smatrale i da su na njihovu štetu sudovi počinili ustavne i konvencijske povrede, podnosile su prijedlog za dopuštenjem revizije te istovremeno (*ne nužno istovremeno no oboje u roku od 30 dana od primitka sporne sudske odluke*) i ustavnu tužbu. Jednako, dakle, kao i u prethodnom razdoblju. U suprotnom propustile bi rok od 30 dana za ustajanje ustavnom tužbom iz čl. 64 Ustavnog zakona o Ustavnom sudu RH. Ustavni sud bi potom zastao s postupkom te isti nastavio po primitku obavijesti podnositelja o odbijanju prijedloga za dopuštenjem revizije (a u slučaju dopuštenja revizije, ali potom i odbijanja revizije po Vrhovnom sudu, pred Ustavnim sudom bi se osporavala takva, meritorna odluka Vrhovnog suda o reviziji; dok bi u slučaju prihvaćanja revizije, ustavna tužba postala bespredmetna i postupak bi se obustavio).

3. Ovo-predmetni stav Ustavnog suda, pretjerani je formalizam. Kao takav u suprotnosti je sa zahtjevom osiguravanja praktičnog i učinkovitog prava na pristup sudu na temelju čl. 6 st. 1 Konvencije. Slijedom istog došlo je do povrede podnositeljevog prava na

učinkovitu zaštitu sudova (tako Beleš i drugi protiv Češke Republike br. 47273/99 i Vachlli protiv Francuske br. 35787). Pravo na pristup sudu mora biti praktično i učinkovito, a ne teoretsko i iluzorno. Tumačenje kakvo je zauzeo Ustavni sud RH u osporenoj odluci neopravdano je ograničilo pravo podnositelja zahtjeva na pristup sudu (Nowinski protiv Poljske, br. 25924/06, Omerović protiv Hrvatske br. 22980/09, Maširević protiv Srbije br. 30671/08, Cornea protiv Moldavije br. 22735/07 i Louli Gorgopoulou protiv Grčke br. 22756/09).

Pretjerani je formalizam i sasvim neopravdano inzistiranje Ustavnog suda RH na ponavljanju podnošenja ustavne tužbe, nakon rješenja Vrhovnog suda kojim ne dopušta izvanrednu reviziju. Ovo posebno vrijedi za razdoblje u kojem prilikom podnošenja ustavne tužbe nije bilo nikakve sudske prakse niti stava Ustavnog suda na tu temu, a iz Ustavnog zakona o Ustavnom sudu RH eksplicite proizlazi drugačije (čl. 62 toč. 3). Posebno i u situaciji kada je podnositelj u roku od 30 dana tj. odmah nakon zaprimanja odluke Vrhovnog suda RH po istoj obavijestio Ustavni RH – upravo u skladu sa prethodno dobivenom uputom Ustavnog suda RH kako da postupi.

4. Ustavni sud RH u spornom rješenju br. U-III-592/2024 od 9. srpnja 2024. poziva se na sudsku praksu neprimjerenu ovom predmetu.

U predmetu Ustavnog suda RH br. U-III-7150/2022 od 7. ožujka 2023. podnositelj uopće nije podnio prijedlog za dopuštenje revizije (za razliku od ovog predmeta) – pa mu je Ustavna tužba odbačena.

U predmetu Ustavnog suda RH br. U-III-207/2023 podnositelj je istodobno s Ustavnom tužbom podnio i prijedlog za dopuštenje revizije Ustavnom sudu RH. Međutim, radi se o odbačaju tužbe od strane Ustavnog suda zbog preuranjenosti jer da još nije iscrpljen pravni put – ali u situaciji kada je Ustavni sud RH odmah odbacio tužbu, a nije zastajao s postupkom i davao uputu podnositelju da će se postupak nastaviti kada dostavi odluku Vrhovnog suda i da to učini odmah po primitku odluke Vrhovnog suda. Nije u tom slučaju Ustavni sud dakle, svojom uputom doveo u situaciju podnositelja da postupa suprotno stavu/praksi Ustavnog suda. Nije Ustavni sud postupao zavaravajuće, kao što je to slučaj u ovo-predmetnom slučaju. Da je tome tako proizlazi iz toč. 4.7 tog rješenja Ustavnog suda u kojem Ustavni sud napominje da se podnositelj po okončanju postupka pred Vrhovnim sudom može, poštujući zahtjeve iz čl. 62, 64 i 65 Ustavnog zakona obratiti Ustavnom sudu bude li smatrao da je i dalje žrtva povrede Ustavnog prava. *Podnositelj u pravilu ne bi imao nikakve primjedbe na odbačaj svoje tužbe od strane Ustavnog suda u takvom slučaju tj. da je tužba odbačena odmah, bez da je sud zastao s postupkom i dao uputu podnositelju.*

Odluka ESLJP br. 16931/12 u predmetu Stojaković protiv Hrvatske odnosi se na pravnu situaciju koja nije identična ovo-predmetnoj. Odnosi se na pravnu situaciju i zakonsku regulativu dok u hrvatskom pravnom sustavu još nije uveden institut prijedloga za dopuštenje revizije. Iako ESLJP u tom predmetu zauzima stav da je zahtjev neosnovan jer da je podnositeljica „propustila iznijeti bilo kakav prigovor pred Ustavnim sudom RH u odnosu na odluku Vrhovnog suda, u ovom zahtjevu je već ukazano na odredbu čl. 62 st. 3 Ustavnog zakona koja glasi: „U stvarima u kojima je dopušten upravni spor, odnosno revizija u parničnom ili izvanparničnom postupku, pravni put je iscrpljen nakon što je odlučeno i o tim pravnim sredstvima.“

U predmetu Stojaković protiv Hrvatske revizija je bila dopuštena ex lege, dok ju je u ovom predmetu tek trebalo od strane Vrhovnog suda dopustiti. Rješenje Vrhovnog suda kojim ne dopušta reviziju samo je procesno rješenje, a ne meritorna odluka Vrhovnog suda o povredi Ustavnih i konvencijskih prava podnositelja. Kao takvu, podnositelj ne treba posebno niti osporavati pred Ustavnim sudom, ali ona je svakako osporena već samom činjenicom da se podnositelj na nju pozvao u podnesku kojim je predložio nastavak postupka, izričito zatraživši nastavak postupka (sukladno prethodnoj uputi Ustavnog suda).

S druge strane, podnositelj ne zna kako je u tom predmetu podnositelj argumentirao svoj zahtjev – no ovo-predmetni podnositelj ukazuje kako je brojna praksa Ustavnog suda RH, još i dok nije uveden institut prijedloga za dopuštenje revizije, **bila potpuno suprotna onome što je u tom predmetu očigledno tvrdila RH.** I tada je Ustavni sud zastajao s predmetom i nastavljao ga po obavijesti stranke o ishodu pred Vrhovnim sudom RH, bez da je stranka išta posebno prigovarala odluci Vrhovnog suda. Tako npr, u predmetu Ustavnog suda RH br. U-III-3843/2021 Ustavni sud je odbacio ustavnu tužbu (podnesenu 26.2.2021.g.), nakon što je prethodno zastao s postupkom upravo zbog podnesenog prijedloga za podnošenje revizije te potom obavijesti podnositelja o tome da Vrhovni sud nije dopustio reviziju – ali ne kao preuranjenu niti zbog toga što ne bi bili izjavljeni prigovori na odluku Vrhovnog suda, već je meritorno odlučivao o ustavnoj tužbi. Dokazi se dostavljaju u prilogu.

Isto tako npr. i u predmetu br. U-III-2714/2020 i bezbrojnim drugim predmetima.

Konačno, razlika je što se u odnosu na predmet Stojaković protiv Hrvatske. ovdje radi o istovjetnim prigovorima istaknutih pred Ustavnim sudom, a i pred Vrhovnim sudom zbog povrede ustavnih i konvencijskih prava. Ne može očekivati niti tražiti Ustavni sud da podnositelj iznosi neke nove prigovore na rješenje kojim mu se ne dopušta revizija zbog povrede tih prava, jer bi onda Ustavni sud djelovao kao žalbeni sud – što on nije.

Kakve bi to uostalom prigovore mogao iznositi podnositelj na rješenje Vrhovnog suda čije obrazloženje u pogledu ustavnih povreda navodi jedino: „tužitelj opisujući pojedine povrede nije učinio vjerojatnim u svom prijedlog da mu je u prvostupanjskom ili drugostupanjskom postupku zbog osobito teških povreda određaba parničnog postupka ili pogrešne primjene materijalnog prava povrijeđeno kakvo temeljno ljudsko pravo zajamčeno Ustavom RH i Europskom konvencijom za zaštitu ljudskih prava i temeljenih sloboda.“? Svoje prigovore, detaljno, na prvostupanjski i drugostupanjski postupak, podnositelj je iznio detaljno u Ustavnoj tužbi. A Vrhovni sud RH, sam po sebi, predmetnim rješenjem i nije povrijedio temeljna, šticeana prava podnositelja. Iz razloga što nema nikakvu obvezu dopustiti reviziju, s jedne strane, dok s druge strane, o ustavnim i konvencijskim povredama – rješava ionako prvenstveno Ustavni sud.

5. Da je podnositelj čak i „urao“ s tužbom – s obzirom da je podnesak kojim je obavijestio Ustavni sud i tražio nastavak postupka, podnio u roku od 30 dana od primitka rješenja Vrhovnog suda RH, uz koji je i dostavio rješenje Vrhovnog suda RH - time je nastavio postupak i protiv tog rješenja.

Podnositelj je zaprimio rješenje Vrhovnog suda RH br. Revd 454/2023 od 29.8.2023., dana 29. siječnja 2024., a o istom je obavijestio Vrhovni sud već dana 31. siječnja 2024.

Ako Ustavni sud već polazi od toga da bi rješenje Vrhovnog suda kojim se ne dopušta (neki) prijedlog za dopuštanjem revizije bila ona odluka koja se ima osporavati pred

Ustavnim sudom te da od primitka iste počinje rok za podnošenje ustavne tužbe, onda prelazi preko toga da je podnositelj obavijestio Ustavni sud o tom rješenju u roku iz čl. 64 Ustavnog zakona o Ustavnom sudu.

Ustavnim zakonom o Ustavnom sudu sadržaj ustavne tužbe propisano je u čl.65:

(1) Ustavna tužba mora sadržavati ime i prezime, jedinstveni matični broj građana, prebivalište ili boravište, odnosno tvrtku i sjedište podnositelja ustavne tužbe, ime i prezime njegovog punomoćnika, oznaku osporavane odluke, naznaku ustavnog prava za koje se tvrdi da je povrijeđeno s naznakom mjerodavne odredbe Ustava kojom se to pravo jamči, razloge tužbe, dokaze o tome da je iscrpljen pravni put i da je tužba pravodobna i potpis podnositelja ustavne tužbe.

(2) Uz tužbu se, u prilogu, mora podnijeti osporeni akt u izvorniku ili ovjеровljenom prijepisu.

Nije propisano da bi istom podnositelj morao postaviti točno određeni prijedlog u pravcu postupanja suda u odnosu na određenu, spornu odluku (tražiti ukidanje ili sl. određene odluke). Stoga kada podnositelj podneskom od 31. siječnja 2024. obavještava sud o rješenju Vrhovnog suda te ga označava i dostavlja u prilogu, time iskazuje jasan stav da se ne slaže niti s tom sudskom odlukom. Ustavni sud ne može smatrati da podnositelj istu prihvaća ili da se isto također ne vrijeđaju njegova prava šticeena Ustavom i Konvencijom, – i to ista ona na koja je Ustavnom tužbom ukazano i zbog potpuno identičnih razloga. (ili da na istu nije iznio prigovore – kada su oni identični već iznesenim prigovorima u ustavnoj tužbi). Ne može očekivati da predlagatelj iznosi prigovore na rješenje kojim mu se ne dopušta revizija zbog povrede ustavnih i konvencijskih prava, jer bi onda Ustavni sud djelovao kao žalbeni sud – što on nije.

6. Postupanje Ustavnog suda, stoga predstavlja pretjerani formalizam, kako je već pojašnjeno. Njime je Ustavni sud izbjegao meritorno rješavati predmet i odlučivati o ustavnim i konvencijskim povredama podnositelja. Onemogućio je i povrijedio time podnositelju pravo na pristup Ustavnom sudu, suprotno članku 6. stavak 1. Konvencije. Pristup Ustavnom sudu trebao bi biti osiguran kroz mogućnost podnošenja ustavne tužbe i rješavanja iste.

U predmetu ESLJP Cela protiv Albanije (br. 73274/17 od 29. studenog 2022.g.), izražen je stav kako je za ocjenu ove povrede ključno pitanje je li primjena roka za podnošenje ustavne tužbe bila predvidljiva za podnositelje predstavke imajući u vidu relevantno zakonodavstvo, sudsku praksu i posebne okolnosti slučaja te je li kaznom za nepoštovanje tog roka prekršeno načelo proporcionalnosti. U tom predmetu ESLJP je istaknuo, ukratko, da je Zakon kojim je izmijenjen i dopunjen, (tamo) Zakon o Ustavnom sudu (u pogledu roka za podnošenje tužbe) podnositelj shvatio na jedan način, međutim Ustavni sud da ga je primijenio na drugi način. ESLJP je istakao da zakon nije precizirao hoće li se novouvedeni rok od četiri mjeseca za podnošenje ustavne tužbe primjenjivati na konačne redovne odluke donesene od 1. ožujka 2017. godine pa nadalje, što stvara nesigurnost u tom pogledu. U ovo-predmetnom slučaju, zakon nije precizirao od koje se sudske odluke ima smatrati da je pravni put iscrpljen. Štoviše u smislu čl. 62 st.3 Ustavnog zakona o Ustavnom sudu RH, jasno proizlazi da se tu ne bi radilo o spornoj odluci.

ESLJP je također naglasio da je u svojoj praksi prihvatio da nema povrede prava na pristup sudu kada su zakonske odredbe koje možda nisu bile jasne dopunjene ustaljenom sudskom praksom koja je objavljena i koja je bila dostupna i dovoljno precizna da omogući da se odredi koje korake pojedinac treba poduzeti.

U ovo-predmetnom slučaju – Ustavni sud do časa podnošenja ustavne tužbe nije dao nikakva pojašnjenja. Dapače, dao je podnositelju i konkretnu uputu kako postupati.

Zauzeo je ESLJP također stav kako primjena proceduralnih ograničenja od Ustavnog suda nije bila dovoljno jasna i predvidljiva s gledišta podnositelja i stoga nije bila u skladu s načelom pravne sigurnosti. U ponašanju podnositelja nije bilo ničega što bi opravdalo da se teret posljedica te neizvjesnosti stavi na njega. Nametnut mu je nerazmjerni teret, narušavajući potrebnu pravičnu ravnotežu između, s jedne strane, legitimnog cilja osiguranja poštovanja formalnih uvjeta za podnošenje tužbe Ustavnom sudu, i s druge strane, prava na pristup tom sudu. Odbijanje ustavne tužbe podnositelja kao nepravovremene u nedostatku jasnog zakonodavstva i razvijene prakse lišilo ga je prava na pristup Ustavnom sudu. U skladu s tim, došlo je do povrede članka 6. stavak 1. Konvencije. Upravo je takva situacija i u ovo-predmetnom slučaju.

7. Ustavni sud dao je uputu podnositelju (u svom dopisu od 14.12.2022.) koje se kasnije nije sam držao. Ovim je povrijeđeno pravo podnositelja na pristup sudu, što uključuje pravo na rješavanje spora od strane suda, čime je povrijeđeno njegovo pravo na pošteno suđenje.

O tome je ESLJP zauzeo stavove i u slijedećim predmetima.

Tako u predmetu Gogić protiv Hrvatske (zahtjev broj 1605/14) ESLJP u ocjeni predmeta zauzima stav kako pravo na pristup suda na temelju članka 6 st. 1 1 Konvencije, jamči ne samo pravo na pokretanje postupka, već i pravo na rješavanje spora od strane suda.

U tom predmetu podnositelj je postupio u skladu s uputom suda (a Vrhovni sud tu je činjenicu smatrao irelevantnom) te Sud konstatira kako se ništa ne može prigovoriti podnositelju zahtjeva u pogledu njegova postupanja u postupku, stalno je ustrajao u svom predmetu na način koji je bio u skladu s mjerodavnim zakonom i uputama domaćih sudova. Zapravo zbog niza propusta i nesigurnosti koji su stvorili domaći sudovi na kraju podnositeljevom predmetu nije odlučeno. S obzirom na te okolnosti i u skladu s praksom suda o štetnim posljedicama pogrešaka počinjenih tijekom postupka, sud utvrđuje da teret pogrešaka počinjenih u predmetu podnositelja zahtjeva ne može snositi podnositelj.

Nadalje u predmetu Majski protiv Hrvatske (zahtjev broj 16924/08) ESLJP ukazuje kako već i Ustavni sud RH ima stav prema kojem stranka koja slijedi netočne informacije o pravnim lijekovima ne smije uslijed toga trpiti negativne posljedice. U ovom predmetu međutim sam Ustavni sud prelazi preko svojih uputa!

U navedenom predmetu iskazuje ESLJP kako ograničenja u pravu na pristup sudu ne smiju ograničiti niti umanjiti pristup koji je pojedincu ostavljen na takav način ili u tolikoj mjeri da bi bila narušena sama biti prava (vidi na primjer predme Ashingdane v United Kingdom, 28 svibnja 1985, stave 57, Serija A.) U tom predmetu sud primjećuje da je Državno odvjetničko vijeće pogrešno uputilo podnositelja zahtjeva o pravnim sredstvima i konačno sudi u korist podnositelja.

O POVREDAMA U INCIJALNOM POSTUPKU (navodi Ustavne tužbe):

8. U inicijalnom postupku drugostupanjski sud (a i prvostupanjski) je postupio arbitrarno budući u postupku, bez razboritih razloga, nije valjano cijenio sve dokaze u spisu, na relevantne okolnosti, kao što je arbitrarno primijenio materijalno pravo odbijajući žalbu tuženih, ovdje-tužitelja (a prvostupanjski sud usvajajući tužbeni zahtjev).

Utvrđenje činjenica i ocjena dokaza od sudova je proizvoljno na način koji utječe na pravičnost konkretnog postupka i pogrešni zaključci sudova o odlučnim činjenicama su toliko očigledni da se mogu okarakterizirati kao nedvojbena pogreška, drugim riječima, takva pogreška koju ni jedan razuman sud ne bi nikada mogao učiniti. Ovo predstavlja povredu prava na pošteno suđenje iz čl. 6 st.1 Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljenih sloboda (predmeti Europskog suda za ljudska prava, dalje ESLJP, Khamidov protiv Rusije, br. 72118/01, 170., presuda od 15. studenog 2007.; i Bochan protiv Ukrajine (br. 2) (Vv), br. 22251/08, 62., presuda od 5. veljače 2015.).

Osporena odluka utemeljena je na neprihvatljivom pravnom stajalištu i tako je pogrešna i bez razboritog pravnog obrazloženja da ju je moguće ocijeniti samovoljnom.

Kada Visoki trgovački sud potvrđuje prvostupanjsku presudu, uz obrazloženje i postupke kako će to biti niže navedeno, onda čini pogrešku upravo na gore navedeni način, vrijeđajući prava tužitelja. Drugostupanjski sud ne samo da isto takve propuste prvostupanjskog suda nije presudom ispravio, već i sam svojim obrazloženjem i propustima postupa na opisani način.

Sudovi nisu učinkovito ispitali podneske, argumentaciju i dokaze iznesene tijekom postupka po tužitelju te dali pravnu procjenu tih argumenata. Niti su dali odgovarajuće obrazloženje svojim presudama. Sve je to propušteno još po prvostupanjskom sudu, a onda i u odnosu na žalbu po drugostupanjskom.

Time je povrijeđeno kako pravo na obrazloženu odluku tako i pravo na jednakost oružja, sve imanentno pravu na pošteno/pravično suđenje.

Tužitelj niže navodi nekoliko takvih ključnih arbitrarnih, proizvoljnih ocjena i pogrešnih zaključaka sudova (te neocijenjene argumentacije tužitelja).

8.1 GDJE JE NESTAO PRIJEBOJ?

Tako bi se, najjednostavnije, moglo postaviti pitanje i definirati propust o tome, gdje je u ocjeni dokaza od strane sudova „nestala“ ocjena u spisu postojeće Izjave o prijeboju tužitelja od 9. siječnja (*koja se kroz cijeli postupak provlači kao činjenica i dokaz o kojem se intenzivno raspravljalo i na koju se tužitelj konstantno i višekratno pozivao; i pitanje je bilo da li je tužitelj imao pravo na prijeboj i osnovano ga izjavio ili ne*). Odnosno, kako to da je od strane i prvostupanjskog i drugostupanjskog suda **potpuno izostala ocjena krucijalnog dokaza – izjave o prijeboju od 9. siječnja 2004. Izostala je ocjena značaja i posljedica izvršenog prijeboja obveza.**

Prvostupanjski sud akceptira (toč. 205 obrazloženja prvostupanjske presude), da je tuženi izjavio prijeboj svog potraživanja. Navodi i da tuženi duguje tužitelju novčanu kaznu i zbog povrede iz čl. 3 Ugovora i zbog povrede iz čl. 6 Ugovora (toč. 217). Međutim, unatoč ovome smatra da bi tužitelj navodno sam pridonio predmetnoj šteti na način da je zapravo spriječio svojim neizvršenjem obveze (toč. 235)!? Odnosno da tužitelj nije tuženiku platio isporučenu robu u vrijednosti 1.782.451,77 kn (što da navodno nije niti sporno).

Prvostupanjski Sud dakle smatra da je tužitelj imao pravo na dvije ugovorne kazne; primjećuje da je jednu prebio, dosuđuje drugu (mada u nižem iznosu) – no posljedice izvršenog prijeboja ne ocjenjuje!?

Drugostupanjski Sud čini se zaključuje, mada nejasno, da je tužitelj imao pravo na samo jednu ugovornu kaznu (toč. 12, gdje navodi.: „Prema stavu ovog suda, ugovorna kazna iz članka 6 predmetnog Ugovora obuhvaća i ugovorne kazne iz članka 3 stavka 2 i članka 4 stavka 3 predmetnog Ugovora“). Pri ovome sam potvrđuje, dosuđujući daljnji iznos od 100.000 EUR na ime ugovore kazne, da je visina iznosa ugovorene kazne bila osnovana. Ali ni ovaj Sud se niti jednom jedinom riječju ne osvrće na izvršeni prijeboj.

A bilo da je tužitelj imao pravo na dvije ugovorne kazne ili je imao pravo (samo) na jednu, sudovi ne uviđaju da je (barem) jedna ili upravo jedina ta ugovorna kazna – prebijena. Prijeboj je način prestanka obveza (u smislu čl.195 – 202 ZOO). S učincima istovjetnim izvršenom plaćanju duga u novčanim sredstvima.

Stoga, ako je tužitelj prebio ugovornu kaznu i ako je imao pravo na dvije ugovorne kazne, onda je Sud uz činjenicu nastupjelog prijeboja jedne ugovorne kazne, opravdano mu dosudio (drugu) ugovornu kaznu.

Ako je tužitelj pak imao pravo samo na jednu ugovornu kaznu, a Visoki trgovački sud je evidentno zaključio da je (bar) jedna osnovana, onda mu sud nije mogao dosuditi istu tu ugovornu kaznu već je tužbeni zahtjev u tom dijelu trebao odbiti – jer je tužitelj ugovornu kaznu prebio.

-Međutim, sudovi ni u jednom ni u drugom slučaju nisu mogli zaključiti da je „tužitelj doprinjeo neizvršavanju ugovora od strane tuženika zbog neplaćanja mu robe“. Jer je roba plaćena prijebojem – kojeg prvostupanjski sud akceptira, ali ne ocjenjuje kao činjenicu relevantnu za daljnju ocjenu pravne situacije te prava i obveza stranaka nakon ovoga; a drugostupanjski sud uopće ne ocjenjuje (iako mu je u žalbi ukazano na propust prvostupanjskog suda).

Ovaj vrlo jednostavan i jedini mogući zaključak o činjeničnom stanju (s obzirom da sam sud ocjenjuje ugovornu kaznu tužitelja osnovanom), urušava pak cjelokupnu činjeničnu i pravnu konstrukciju osporene odluke. Naime, posljedica činjenice da tužitelj nije „doprinjeo neizvršavanju ugovora od strane tuženika zbog neplaćanja mu robe“ – je da tužitelj ima pravo na naknadu štete zbog neizvršavanja ugovora od strane tuženika. Ovo, čak i neovisno od činjenice ima li tuženi – protutužitelj pravo na ugovornu kaznu ili ne (*o čemu će više riječi biti u slijedećoj točki ove tužbe*).

Činjenicu izjavljenog prijeboja akceptirao je dakle prvostupanjski sud (toč. 58 te 205 obrazloženja presude), a i tuženi se pozivao na činjenicu da je tužitelj izjavio prijeboj - s time da ga tuženi nije priznavao, jer nije priznavao ni pravo na ugovornu kaznu i njenu visinu; ali ističući i da „slijedom tog prijeboja tužitelj nema pravni interes dokazivanja svojeg prava na ugovornu kaznu“ (u podnesku tuženika od 27.3.2012. g. - opisano pod toč. 58 i 100 prvostupanjske presude).

Činjenicu da je ugovorena kazna bila osnovana, potvrđuju oba suda, a osnovanost visine iste konačno dakle potvrđuje i drugostupanjska presuda. Drugostupanjski sud je utvrdio da je tužitelj imao pravo na ugovornu kaznu i to u visini od 200. 000 €. Ako je tužitelj imao to potraživanje, pa i ako se radi o samo jednoj ugovornoj kazni, na koju je tužitelj imao pravo (a i ako je imao pravo na dvije ugovorne kazne), onda je imao i pravo na prijeboj – kojeg je izvršio. Pa onda nema više potraživanja tuženika od 1.782.451,77 kn (niti bilo kojeg drugog potraživanja).

A u ocjeni dokaza drugostupanjski sud (kao prethodni i prvostupanjski) sud na potpuno neshvatljiv način propušta iz vida činjenicu prijeboja.

8.2 DRUGOSTUPANJSKI SUD NIJE UOPĆE POGLEDAO DOKAZNI MATERIJAL U SPISU (A PRVOSTUPANJSKI DIO DOKAZA NIJE OCJENJIVAO).

8.2.1 Prema izvršenom uvidu u E-predmet, dana 27. srpnja 2022. prvostupanjski sud sastavlja popratno izvješće za viši sud te se spis, dakle, tek tada dostavlja na rješavanje drugostupanjskom sudu (točan datum nije poznat tužitelju, ali očito tek negdje iza ovoga). A drugostupanjski sud već 24. kolovoza 2022. donosi drugostupanjsku presudu!? Donosi je u dokumentacijom i podnescima izuzetno obimnom predmetu brzinom koja je krajnje neuobičajena čak i za najjednostavnije i „najtanje“ predmete. Bez obzira što je riječ o starom predmetu, donosi je za manje od mjesec dana (*u mjesecu u kojem su i dva praznika*), dakle u vremenskom intervalu koji osim što je krajnje iznenađujući, nije dostatan, posebno pod pretpostavkom da Sud ima i druge predmete, niti za smisleno pročitati predmetni spis, a kamo li napraviti odgovarajuću analizu istog.

8.2.2 Da drugostupanjski sud nije uopće ni pročitao spis/dokaze u spisu, proizlazi i iz zaključka da bi i tužitelj kršio ugovor prodajući robu drugih proizvođača (za vrijeme trajanja poslovne suradnje tj. ukratko u 2003. g., dok je tuženi još mu isporučivao robu) – a u spisu postoje računi tuženika – protutužitelja, dostavljeni po tužitelju, iz kojih je evidentno da je upravo tuženi robu drugih proizvođača prodavao i isporučivao tužitelju (jer tada još nije imao svoj brand robe).

Kada prvostupanjski sud takvo što previđa, tužitelj može pretpostaviti da je zbog količine materijala (radi se o vrlo obimnom spisu) i duljine trajanja postupka ovo previdio.

Međutim, drugostupanjskom sudu u žalbi je ukazano na ovu činjenicu. Unatoč ovome i drugostupanjski sud je previđa. **Tužitelj može jedino zaključiti da drugostupanjski sud, doslovno, nije niti pogledao ovu dokumentaciju – dokaze.**

Tuženi je višekratno u postupku ponavljao tezu o tome da bi tužitelj kršio ugovor u razdoblju dok je tuženi isporučivao robu (pozivajući se jedino na „dokaz“ – Cjenik navodno „Stipi Maliću“), a tužitelj se pozvao na već navedene račune tuženika iz kojih je vidljivo da mu je upravo tuženi prodavao robu drugih proizvođača i stalno je višekratno je ukazivao na iste. Pa kada sudovi donose zaključak da je tužitelj kršio ugovor, jedini zaključak kojeg tužitelj može onda izvući je da su sudovi „slijepi kraj zdravih očiju“ odnosno da uopće nisu ocijenili pa ni pogledali račune tuženog t.j. povezanog društva prvotnog tuženog, društva RENOFIX d.o.o. A ni ostalu dolje navedenu dokumentaciju.

U računima RENOFIXA ispostavljenih tužitelju, koje je dostavio tuženi na ročištu dana 29.12.2011., tako su upravo proizvođači i proizvodi koji se spominju u predmetnom cjeniku (Quarcolith, Edelsputz, Gewebespachtel, Klebespachtel...). Sud ove dokaze nije uopće cijenio, možda niti doslovno pogledao.

I u nalazu vještaka Zdravka Brestovca - dopuni nalaza od 2.6.2012. - vještak utvrđuje da tužitelj u spornom razdoblju nije nabavljao robu od drugih dobavljača (str.7). Niti ovo nije cijanjeno, niti se ijedan sud na ovo osvrnuo.

Konačno, i sam tuženi, kada je suočen s činjenicama koje je pokušao prikriti, da je iz računa koje je ispostavio tužitelju vidljivo da je upravo tuženi tužitelju prodavao robu drugih proizvođača, navodi u svom podnesku od 15.7.2021. (što prvostupanjski sud i konstatira **pod toč.151 obrazloženja presude!**) „**da njemu nije bilo Ugovorom**

zabranjeno prodavati robu drugih proizvođača t.j. robu koju nije sam proizvodio i to u količini koju je tužitelj tražio i naručio te je zabrana prodaje robe drugih proizvođača vrijedila za tužitelja...“. Nesporno dakle sam tuženi čini da je isporučivao tužitelju za daljnju prodaju upravo robu drugih proizvođača!

Drugim riječima tuženi tvrdi da je on mogao tužitelju prodavati robu drugih proizvođača, a tužitelj – njegov distributer - da je nije smio dalje prodavati!? I SUD OVO PREVIĐA!? (i presudom ovakav apsurd „legalizira“!)

Sve ovo Sud (sudovi) ne ocjenjuje već „zaključuje“ da je i tužitelj kršio ugovor (a da pri tome i niti jedan jedini dokaz o bilo kakvoj pa i najmanjoj, konkretnoj prodaji robe drugih proizvođača tuženi dostavio nije i sudovi se niti na jednu jedinu konkretnu prodaju robe ne pozivaju!)!

Ne može drugačije ovaj propust tužitelj opisati tako krupnim, da ga niti jedan razuman sud ne bi počinio. Sudovi su ignorirali dokumentaciju – dokaze iz kojih je **PROSTIM UVIDOM**, evidentno kakvu/čiju je robu tuženi isporučivao tužitelju (a ovaj onda dalje prodavao). Ili pak smatraju da tužitelj u izvršenju predmetnog Ugovora nije smio krajnjim kupcima prodavati robu drugih proizvođača – koju mu je sam tuženi isporučivao (sudovi to nisu tako rekli, ali bi se na takav apsurd to moglo svesti – kako to uostalom i sam tuženi eksplicite navodi)!?

Gotovo je za tužitelja zapanjujuće da mora ukazivati da sudovi za „dan tvrde da je noć“. Ali to je u slučaju tog navodnog kršenja ugovornih obveza od strane tužitelja – doslovno tako. **Sudovi čini se da doslovno nisu niti pogledali račune koje je dostavio u spis tužitelj niti nalaz i mišljenje vještaka pa niti navode samog tuženog, a kamoli ih analizirali i ocijenili.**

Vrlo je važno napomenuti i kako sam tuženi kada god bi tvrdio i ponavljao u postupku da je „tužitelj kršio ugovor prodavajući robu drugih proizvođača“ a tužitelj potom replicirao pozivajući se na činjenicu da je prodavao samo onu robu koju mu je isporučivao sam tuženi te da mu je sam tuženi isporučivao robu drugih proizvođača, niti u jednom jedinom podnesku kao niti na jednom jedinom ročištu nije se referirao na tu dokumentaciju – vlastite račune o prodaji robe drugih proizvođača tužitelju! Nije se očitovao jer toj činjenici nije mogao oponirati. Jedino što je učinio je – i sam je to zapravo i potvrdio. No sudovi sve ovo previđaju.

Sve ovo gore navedeno, vrijedi za navodno „kršenje ugovora“ od strane tužitelja za vrijeme dok je poslovna suradnja stranaka još trajala, tj. tuženi isporučivao robu tužitelju. Jer to je ono za što drugostupanjski sud ističe da se desilo.

Zaključivanje i stav kakvog sud zauzima, predstavlja pravno stajalište koju osporenu odluku čini tako pogrešnom i bez razboritog pravnog obrazloženja da ju je moguće ocijeniti samovoljnom.

Za razliku od prvostupanjskog suda, drugostupanjski sud se ne osvrće na osnivanje GIFIKS GM već navodi samo da bi „predmetni ugovor o distribuciji u dijelu koji se odnosi na isključivu distribuciju trajao do 28.7.2003. do 11. prosinca 2003.,... a tuženi da je dokazao da je tužitelj u tom razdoblju prodavao i konkurentske proizvode“. No kako prihvaća činjenično stanje utvrđeno po prvostupanjskom sudu onda, u odnosu na navodno „kršenje ugovora“ od strane tužitelja nakon što mu je tuženi prestao isporučivati robu te osnivanje društva GIFIKS GM d.o.o., tužitelj i ovdje ukazuje na (*samo*) krupne propuste i previde sudova.

I sam se prvostupanjski sud poziva na nespornu činjenicu da bi Gifiks GM bio osnovan nakon što je tuženi odbio isporučivati robu tužitelju. Pa da je čak predmetna t.j. istovrsna roba i prodavana po Gifiks GM (što nije, ali ovdje nije relevantno) , onda to ne bi bilo kršenje ugovora (kako je detaljnije obrazloženo u u gore citiranim dijelovima žalbe tužitelja, na što se i ovdje poziva). Drugačije zaključivanje, predstavlja pravno stajalište koju osporenu odluku čini tako pogrešnom i bez razboritog pravnog obrazloženja da ju je moguće ocijeniti samovoljnom.

9. SUD „STAVLJA NA TERET“ TUŽITELJU ŠTO NIJE NARUČIVAO ROBU OD TUŽENOG (TIJEKOM 2004. – 2007.) NAKON ŠTO MU JE TUŽENI VEĆ ODBIO ISPORUČIVATI ISTU!?

Drugostupanjski sud navodi u obrazloženju (toč.19) da je tužitelj tuženikovu robu u razdoblju od 2004. do 2007. godine mogao naručiti od tuženika kao neekskluzivni kupac po nepovlaštenim cijenama. Potom da je činjenica da tužitelj nije platio tuženiku cijenu za isporučenu robu u iznosu od 1.782.451,77 kn (dakle, ne ocjenjuje prijeboj, kako je već u ovoj tužbi navedeno), a da nije dokazao da je tijekom 2004. do 2007. godine od tuženika naručivao robu, stoga tuženik nije odgovoran za štetu ...

Prvostupanjski sud nije imao ovaj zaključak.

Sud stavlja na teret tužitelju činjenicu što nije naručivao robu od tuženika – u situaciji kada mu je tuženi već odbio isporučivati robu!? Sud i ovdje uopće ne ocjenjuje dokaze – dopis društva KARBON NOVA od 7.1.2004. u kojem se navodi „molimo Vas dospjela potraživanja podmiriti u što kraćem roku, ujedno Vas molimo za razumijevanje što Vam robu ne možemo isporučivati do podmirenja dugovanja prema nama“ (a dugovanja su bila podmirena – neocijenjenim prijebojem).

Isto tako ne ocjenjuje npr. i neosporeni dopis tužitelja društvu RENOFIX od 15.1.2004. – u kojem tužitelj piše tuženom da mu je odbijena isporuka robe i traži očitovanje, uz upozorenje da će morati robu nabaviti od drugog dobavljača...

Ne ocjenjuje niti dopis društva RENOFIX – SIVERIĆ d.o.o. od 19.1.2004.g., da se tužitelju obustavlja isporuka robe.

Prvostupanjski Sud je ove činjenice utvrdio (kako proizlazi npr. i iz toč.198 te 204 obrazloženja presude).

Svi ovi dokazi dostavljeni su već uz samu tužbu. I za sve vrijedi isto što je navedeno pod toč.16 ove tužbe, o propustu ocjene tamo navedenih dokaza.

Drugostupanjski sud previđa i da je sam tuženi, npr, u podnesku od 13.12.2010., učinio nespornim da je obavijestio tužitelja 19.1.2004. da mu se obustavlja isporuka robe (zbog neispunjenja obveze plaćanja). ovo prvostupanjski sud i konstatira pod toč. 76 obrazloženja presude.

U svakom slučaju, **potpuno neživotno, neutemeljeno na zakonu i više nego apsurdno, sud čini se smatra da bi jedna od pretpostavki za štetu i naknadu štete bila obveza tužitelja da i u takvoj situaciji šalje stotine i stotine narudžbi tuženom – da bi jednog dana dokazao da mu tuženi nije želio isporučiti robu!?** Ili pak možda, neshvatljivo i krajnje nelogično, smatra da bi tuženi promijenio mišljenje i isporučio/isporučivao mu robu da je tužitelj to činio i opetovano nekoliko godina, besmisleno slao narudžbe (*a ako je i tom slučaj, da je Sud takvog zaključka, opet bi bile počinjene iste povrede*).

Usput rečeno, drugostupanjski sud navodi kako tuženi zbog navedenog nije odgovoran za štetu koju trpi tužitelj ukoliko je u razdoblju od 2004. do 2007. godine od drugih prodavača naručivao tuženikovu robu po višim ulaznim cijenama od ugovorenih povlaštenih cijena. Međutim, previđa da se utužena naknada štete sastoji ne samo od štete zbog razlike u cijeni između robe drugih dobavljača već i u neisporučenoj robi.

10. Sud zbog postavljanja zahtjeva za ugovornom kaznom temeljem kršenja obveze neprodaje robe kupcima tužitelja, smatra da je prestalo pravo tužitelja tražiti ne samo da tuženi prodaje robu samo njemu, već i da nema pravo na povlaštene cijene (u odnosu na koje cijene i to ugovorno pravo nikakva ugovorna kazna nije predviđena pa nije ni zatražena!).

Drugostupanjski Sud zaključuje da je tužitelj, nakon što je zatražio ugovornu kaznu, nadalje „obični kupac“. (toč. 14 obrazloženja). Istovremeno (ispravno) zaključuje da ugovor nije raskinut i da je trajao do njegovog, ugovorenog isteka.

Neshvatljivo je da Sud previđa, kada utvrđuje činjenice i primjenjuje materijalno pravo, da ako je zatražena ugovorna kazna koja je ugovorena za slučaj prodaje po tuženom robe kupcima koji su trebali biti kupci tužitelja (u smislu čl. 3 i/ili 6 Ugovora) i zbog kršenja te odredbe, onda to ne povlači za sobom i gubitak prava na ugovorene, povlaštene cijene (ugovorene u čl.5 Ugovora).

Sud na neshvatljiv način previđa da nakon traženja ugovorne kazne, ako tužitelj eventualno i nije mogao više zahtijevati da bude ekskluzivni kupac u smislu da je jedini kupac (što je shvaćanje s kojim se tužitelj ne slaže, ali je to irelevantno za ovu tužbu pa i predmet – jer je i šteta izračunata na bazi prodaje robe po tužitelju za vrijeme kada mu tuženi ionako faktično nije isključivo prodavao robu već je neselektivno i masovno prodavao i tužiteljevim kupcima), ovo ne znači da nije imao pravo i nadalje na povlaštene cijene. Ovo ugovorno pravo nije prestalo traženjem ugovorne kazne (jer se ugovorna kazna i nije ugovorila radi povrede te obveze iz čl. 5 Ugovora– isporuke po povlaštenim cijenama) Prestalo je eventualno samo pravo tužitelja tražiti da bude isključivi kupac (ali ne i pravo da ima povlaštene cijene).

Konačno, čak da je tužitelj ostao bez prava na povlaštene cijene (što nije), sud i opet previđa da je naknada štete zbog nabavke robe od drugih proizvođača tek manji dio ukupno utužene naknade štete.

Sud proizvoljno utvrđuje činjenice i primjenjuje materijalno pravo (te čini i sve ostale, već navedene povrede).

11. **Drugostupanjski sud nije analizirao i ocjenjivao sve žalbene prigovore** pa tako nije dao niti bilo kakvo obrazloženje o žalbenim prigovorima koji su se ticali gore navedenih propusta prvostupanjskog suda.

S obzirom da bi presuda morala dati i odgovarajuće razloge činjenicama i žalbenim prigovorima, kako procesne tako i materijalno-pravne prirode, a toga u istoj nema, onda je II-stupanjski sud (kao prethodno i prvostupanjski), između ostalih povreda, počinio apsolutno bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354 st. 2 toč. 11 ZPP Zakona o parničnom postupku jer je presuda nejasna i ne može se ispitati te ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama – u konkretnom slučaju s učincima i na povredu ustavnih i konvencijskih prava, kako se opisuje u ovoj tužbi.

Gore navedeni nedostaci obrazloženja presude u odnosu na sve prigovore i žalbene navode iz žalbe na presudu, suprotni su između ostalog, i Rješenju VSRH br. Rev 52/2016 od 9. listopada 2019., tako i Odluci Ustavnog suda RH br. U-I-88572013 od 11. srpnja 2013.

Iz navedenog stajališta VSRH suda jasno proizlazi kako drugostupanjski sud treba ocijeniti žalbene navode koji su od odlučnog značenja. Iako se u tom predmetu o situaciji odbijanja žalbe (te žalbenih prigovora samo na bitne povrede odredaba parničnog postupka), iz iste proizlazi dužan je odgovoriti na žalbene razloge koji su od odlučnog značaja. U ovom predmetu drugostupanjski sud nije odgovorio na žalbene navode od odlučnog značaja (u ovoj Ustavnoj tužbi već opisane). Svakako nije odgovorio niti na žalbene navode o bitnim povredama i to bitne povrede odredaba postupka iz čl. 354 st.2 toč.11 vezano za istovremeno akceptiranje izjavljenog prijeboja te zaključka prvostupanjskog suda da „tužitelj ne bi izvršio svoju obvezu“ (toč.5, str.4 žalbe zadnji pasus. isto tako niti na bitne povrede odredaba postupka iz čl.354 st.1 slijedom propusta savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih zajedno, sukladno čl.8 Zakona o parničnom postupku (već opisani propusti gore u ovoj Ustavnoj tužbi). Štoviše i drugostupanjski sud čini iste te povrede.

Prema navedenoj Odluci Ustavnog suda (*bez obzira što se u tom predmetu radilo o pitanju odbačaja izvanredne revizije*), sudske odluke moraju biti obrazložene. Odluka je donesena temeljem prigovora predlagatelja kako pravo na pošteno suđenje obuhvaća i dužnost suda učinkovitog ispitivanja podnesaka argumenta i dokaza iznesenih tijekom postupka te pravnu procjenu tih argumenata. Sve je to propušteno još po prvostupanjskom sudu, a onda i drugostupanjskom.

Kao što presude nisu valjano i cjelovito obrazložene.

Time je povrijeđeno pravo na jednakost oružja, imanentno pravu na pošteno/pravično suđenje.

Sudovi su, dakle, arbitrarno postupali pa i tumačili materijalno pravo na činjenično stanje utvrđeno uz opisane propuste i povrede. Drugostupanjski sud bio je dužan razmotriti i raspraviti sve žalbene prigovore, a ako ih ne usvaja onda bi tome dati valjano i cjelovito obrazloženje.

Sve ovo je propustio, kako je obrazloženo u Ustavnoj tužbi.

I sudovi su počinili povrede Ustavnih i konvencijskih prava tužitelja.

GIFIKS d.o.o.

p.p.

ODVJETNIK
IGOR ŽIGON
ZAGREB, Ožbinska 87
Tel.: (01) 8351-672, 8351-659
Fax: (01) 8351-654